

Μ. ΟΙΚΟΝ.

ΕΚΔΕΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΑΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9.

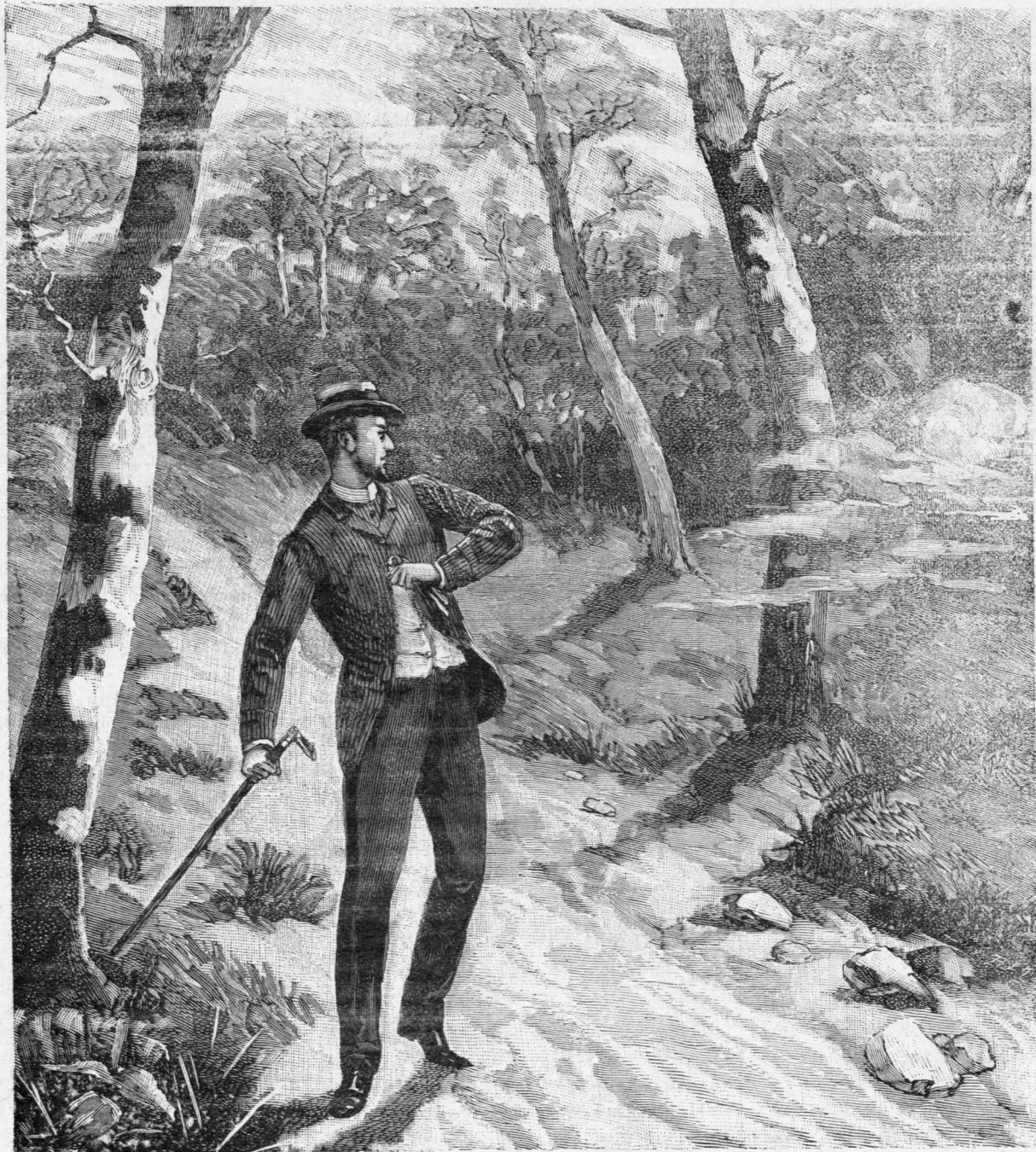
Διευδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
κίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσημοῦ,
κετονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὁρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετάρρασις Π. Ι. Φέρμπου, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάρρασις Χαρ. Καλαϊτσάκη, (συνέχ.)
Θύλλη Κόλλις: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάρρ. Ν. Σπάρδοῦ, (συνέχ.)
— Αἰμιλίον Ρισβούρ: Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ, διήγημα, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἑπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

Ἡκουσε πυροβολισμὸν. (Σελὶς 274).

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

— Λοιπόν! υιέ μου! ανεφώνησεν ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἔνθους, ἐσώθη, δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— Ἐλπίζω, εἶπεν ὁ νέος, αὐτὴ εἶνε ἡ κοινὴ γνώμη. Ἀλλὰ μὲ τοὺς ἐνόρκους δὲν εἰδέουσι τις ποτέ... Ὀλίγη ὑπομονή...

— Χρόνος μου φίνεται ἡ ὥρα! ἐπιθύρουν ἡ Ἀντωνία.

— Θά σας φανῆ μία στιγμή, ὅταν θὰ παραλάβετε τὸν ἀδελφόν σας!

— ὦ! Θεέ μου! καὶ θὰ εἶνε τοῦτο δυνατὸν; Ἐγὼ τόσον ἀπηλπίστην!...

— Τώρα εὐθὺς θὰ το μάθετε... Ἐσήμαινεν ὁ κώδων.

Σιωπὴ ἄκρα, εἰς ἄκρον ταραξασα τὰς δύο γυναῖκας, ἐπεκράτησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Οἱ ἀκραταὶ κατέλαβον τὰς θέσεις των μετ' ἀκρατήτου περιεργίας.

Ὁ Γεώργιος ἔλαβε τὴν θέσιν του, προσήλθον καὶ οἱ δικασταί.

Κατὰ τὸ διάλειμμα εἶχον ἀνάψῃ τὰ φῶτα καὶ ἤδη τὰ πρόσωπα τῶν δικαστῶν ἐφαίνοντο ζωηρότερα ἐπὶ τοῦ σκιεροῦ χρώματος τοῦ τοίχου τῆς αἰθούσης.

Εἰσῆλθον οἱ ἔνορκοι καὶ πάντες οἱ παρόντες ἐγερθέντες ἤκουσαν μετὰ παλμῶν τὴν ἐτυμηγορίαν.

Ἡ ἀδύνατος καὶ τρέμουσα φωνὴ τοῦ προϋσταμένου τῶν ἐνόρκων εἶπε τὰς λέξεις ταύτας:

«Ἐν τιμῇ καὶ συνειδήσει ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἡ ἀπόκρισις τῶν ἐνόρκων εἰς πάσας τὰς ἐρωτήσεις εἶνε: «Ὁχι!»

Πανταχόθεν τῆς αἰθούσης ἤκούσθη ἀναφώνησις χαρμύσωνος χαιρετίζουσα τὴν ἀθώωσιν.

Ἐπειτα δὲ γενομένης σιωπῆς, μετηνέχθη ὁ κατηγορούμενος εἰς τὸ ἐδώλιόν του. Ἐν ᾧ δὲ ἵστατο ὀρθίος ἀγωνίων καὶ τρέμων, μυκηθμὸς ἀντήχησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ ὡς θηρίου σφάζομένου. Ἦτο κραυγὴ τῆς γηραιᾶς κόρης, ἣτις πρώτην φοράν ἐλιποθύμησεν. Ὡστε οἱ λόγοι τοῦ προέδρου, ἀπορρίπτοντος τὴν αἴτησιν τοῦ Τρεχανέμη καὶ παραγγέλλοντος τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Ῥοβέρτου, ἐχάθησαν ἐν τῷ θορύβῳ, ὃν μάτην προσεπάθουν νὰ καταστείλωσιν. Ὑπὲρ τοὺς εἰκοσιν ἔσπευσαν περὶ τὴν γηραιὴν κόρην.

Οἱ δικασταὶ ἀπεχώρησαν καὶ μετ' αὐτοὺς καὶ πάντες οἱ παριστάμενοι.

— Θεία, πᾶμε νὰ εὐρωμεν τὸν Ῥοβέρτον, ανεφώνησεν ἡ Ἀντωνία.

Τὰς λέξεις ταύτας ἀκούσασα ἡ θεία Ἰσαβέλλα, ἠγέρθη, διώρθωσε τὸν πῖλόν της καὶ τὰ ἐνδύματά της ἔντρομος, καὶ ἐφέλλει:

— Ποῦ εἶνε τὸ παιδί;

Ὁδηγουμένη ὑπὸ τοῦ Γεωργίου, ἐλομένη ὑπὸ τῆς ἀνεψίας της, εἰσῆλθε διὰ τῆς θύρας τῶν μαρτύρων καὶ εἶδε τὸν Ῥοβέρτον καθήμενον καὶ ἀναμένοντα Ἐ-

δραμε πρὸς αὐτόν, ἀλλ' αὐτὸς προλαβὼν αὐτὴν καὶ θλίβων ἐν τῇ ἀγκάλῃ του τὸν δικηγόρον του, ανεφώνησεν:

— Αὐτὸν πρῶτα, θεία μου.

— Ναί, παιδί μου, τοῦ ἀξίζει, ανεφώνησεν ἡ θεία παράφορος.

Ὁ Ῥοβέρτος ἔλαβε τὴν ἀδελφὴν καὶ τὴν θείαν του, καὶ ἐνώσας αὐτὰς ἐπὶ τοῦ στήθους του γελῶν ἄμα καὶ κλαίων, ἔπειτα ὤθησεν ἀμφοτέρας πρὸς τὸν ὑπερασπιστὴν του καὶ εἶπε:

— Φιλήσατέ τον, εἰς αὐτὸν ὀφείλω τὴν ζωὴν μου· διότι ἂν κατεδικαζόμην, δὲν θὰ ἀντεῖχον, ἢ προσβολὴ θὰ με ἐθανάτωνε.

Ἡ Ἀντωνία φρίσσουσα εὐρέθη πλησίον τοῦ Γεωργίου. Κατελήφθη ὑπὸ ζάλης καὶ ἐνόμισεν ὅτι θὰ πέσῃ. Ἐλαβε τὴν χεῖρά του, τὴν ἐθλίψε σπασμωδικῶς καὶ μετὰ εὐφροσύνης ταραχῆς ἠσθάνθη τὰ χεῖλη τοῦ σωτήρος τοῦ ἀδελφοῦ της ψύοντα τὴν κόμην της.

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα δὲν ἐχόρταινε βλέπουσα τὸν Ῥοβέρτον καὶ τὴ ἐφαίνετο ὅτι ἀπὸ πολλοῦ χρόνου δὲν τον εἶχεν ἰδῆ.

— Ποῦ ἡ θγεισινὴ σου ὄψις, παιδί μου!

— Σήμερον, θεία μου, ἡ ὄψις μου εἶνε ὄψις ἀνθρώπου εὐχαριστημένου.

— Ἀγαπητέ μου κόμη, εἶπεν ὁ Γεώργιος πρὸς τὸν Ῥοβέρτον, ἂν θέλετε νὰ με ἀκούσετε, μὴ χρονοτριβήτε ἐδῶ. Τώρα θὰ φροντίσωμεν νὰ διαγραφῇ τὸ ὄνομά σας, καὶ ἔπειτα θὰ ἀναχωρήσετε εἰς Νεβίλλην διὰ τῆς ἀμαξοστοιχίας τῶν ὀκτώ. Ἐν τῷ μεταξύ αἱ κυρίαὶ ἄς τηλεγραφήσουν εἰς τὸν κύριον Μαλεζῶ νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν χαρμύσωνον εἰδησιν εἰς τὸν πατέρα σας...

— Ἐχετε δίκαιον, ὅπως πάντοτε!... εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος, ἀλλὰ θὰ μας συνοδεύσουν οἱ ἀξιόλογοι οὗτοι ἄνδρες; ἠρώτησε δεικνύων τοὺς ἐκεῖ που ἵσταμένους χωροφύλακας.

— Πρέπει νὰ σας ἐπαναφέρουν ὅπως σας ἔφεραν...

— Μοῦ ἐφέρθησαν πολὺ καλὰ. Θεία, δότε μου, παρακαλῶ, ὅσα χρήματα ἔχετε.

Καὶ ἐκέλευσε τὸ βαλάντιον τῆς θείας Ἰσαβέλλας εἰς τὴν χεῖρα τῶν ἐκθάμβων χωροφυλάκων, ἔπειτα δὲ στραφεὶς πρὸς τὸν Γεώργιον εἶπεν:

— Ἐμπρός! Ὁμολογῶ ὅτι δὲν βλέπω τὴν ὥραν πότε νὰ περιπατήσω ἐλεύθερος...

ΙΘ'

ΤΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν τῆς δίκης περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν ὁ συμβολαιογράφος Μαλεζῶ ἔλαβεν ἐκ Ῥουένης τὸ τηλεγράφημα τῆς Ἀντωνίας τὸ ἀναγγέλλον χαρὰς εὐαγγέλια, τὴν ἀθώωσιν τοῦ Ῥοβέρτου καὶ ὅτι ἔρχονται τὴν αὐτὴν ἐσπέραν. Παρευθὺς ἔδραμεν εἰς τὸν πύργον καὶ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν μαρκήσιον τὴν εὐφρόσυνον εἰδησιν.

Περὶ τὴν ἐνάτην καὶ ἡμίσειαν κατέφθασεν ἡ ἀμαξοστοιχία. Ἐπὶ τῆς θυρίδος ἐστηρίζετο ὁ Ῥοβέρτος βλέπων μετ' ἀνεκλαλήτου χαρὰς τὰ διεσπαρμένα φῶτα τῶν φανῶν τῆς Νεβίλλης. Ἐπὶ τῆς ἀπο-

βάθρας τοῦ σταθμοῦ εἶδε περιπατοῦντα τὸν Κροιμενίλ. Οἱ δύο φίλοι ἀνεφώνησαν ὑπὸ χαρᾶς, καὶ πρὶν ἐντελῶς σταθῆ ἡ ἀμαξοστοιχία, ὁ Ῥοβέρτος ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς ἀμαξῆς. Ὁ Ἰαρχὸς τον ἠσπᾶσθη, ἐχαιρέτισε τὴν Ἀντωνίαν καὶ τὴν θείαν Ἰσαβέλλαν, ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ Γεωργίου καὶ λέγων: «ἔλθετε, ἔλθετε γρήγορα» ἔσπευσε πρὸς τὴν αὐλὴν τοῦ σταθμοῦ, καὶ τότε εἶδον τὸ παλαιὸν ὄχημα τοῦ πύργου, καὶ ἐν τῷ ὄχηματι καθήμενον ἀνέτως τὸν γηραιὸν μαρκήσιον μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου.

Ὁ γηραιός, ὡς ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, ἠθέλησε νὰ τιμήσῃ τὴν ἐπάνοδον τοῦ υἱοῦ του, ἀπονέμων αὐτῷ τρόπον τινα ἰκανοποίησιν πάνδημον. Ὁ τραχὺς Ῥοβέρτος ὁ μετὰ τηλικαύτης καρτερίας ὑπομεινὰς δεινοτάτας δοκιμασίας, δὲν εἶχε δυνάμεις νὰ ἀνθέξῃ πρὸ τῆς ἐκδηλώσεως ταύτης τῆς πατρικῆς ἀγάπης, καὶ κλαίων ὡς μωρὸν παιδίον ἔπεσον εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ γηραιοῦ πατρός του.

— Ἴδου ἄνθρωποι, εὐδαιμόνες, Γεώργιε, εἶπεν ὁ Μαλεζῶ, καὶ εἰς σὲ ὀφείλουν τὴν εὐδαιμονίαν των. Ἐλπίζω ὅτι ποτὲ δὲν θὰ το λησμονήσουν.

Ὁ νέος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν περίλυπος καὶ εἶπε:

— Μείνατε ἡσυχος, κύριε Μαλεζῶ, καὶ ἐγὼ θὰ φερθῶ εἰς τρόπον ὥστε ἡ εὐγνωμοσύνη νὰ τους φανῆ ἐλαφρά.

Καὶ προσελθὼν εἰς τὴν ἀμαξὴν ἀπεχαιρέτισε διὰ βραχέων, ἀπεποιήθη τὰς ἐνθέρμους παρακλήσεις τοῦ Ῥοβέρτου καλοῦντος αὐτὸν εἰς τὸν πύργον, καὶ ἀπεμακρύνθη μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου. Βλέπων δὲ ἐξαφανιζόμενον τὸ ὄχημα τὸ φέρον τὴν Ἀντωνίαν, ἐπιθύρουν στεναζᾶς.

— Τετέλεσται!

Ἐβάδιζον ἀνά τὴν πολίχνην σιωπηλὴν καὶ ὑπνώττουςαν. Διελθόντες πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ δημάρχου, εἶδον φῶς εἰς τὰ παράθυρα τοῦ γραφείου τοῦ Καρβαγᾶν καὶ σκιας μαύρας ἐπὶ τῶν παραπετασμάτων.

— Ὁ πατέρας σου κάθεται, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος.

— Δὲν θὰ εἶνε μόνος του ἀπόψε, εἶπεν ὁ Γεώργιος, διότι ὁ Φλέρης καὶ ὁ Μαδητῆς ἦλθον μετὰ τὴν προτέραν ἀμαξοστοιχίαν. Τώρα βέβαια θὰ ἔχουν συμβούλιον. Τί ἄλλο θέλουν νὰ κάμουν ἀκόμη;

— Τίποτε, εἶπεν ὁ Μαλεζῶ. Τὰς ἐπτὰ συνήντησα τὸν πατέρα σου εἰς τὸ τηλεγραφεῖον, ὅπου ἐπεριμένομεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν τὸ τηλεγράφημα περὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς δίκης. Καὶ ὅταν ὁ τηλεγραφητῆς καὶ αὐτὸς οὐχ ἦττον περίεργος ἀνεφώνησε πρὸς ἡμᾶς τὴν λέξιν: «Ἡθώθη» δὲν ἠρωτήσαμεν τίποτε ἄλλο, καὶ ἐξήλθομεν ἐκ τοῦ τηλεγραφείου. Τότε ὁ πατήρ σου ὠχρὸς καὶ τρέμων, ἔλαβε τὸν βραχιόνά μου, ἐστηρίχθη ἐπ' αὐτοῦ καὶ εἶπε μετὰ φωνῆς ὑποκόφου:

— Ἦμουν βέβαιος ὅτι θὰ τὴν κερδήσῃ!... Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐκηρύχθη ἐναντίος μας, ἐγὼ θεώρησα τὰ πάντα χαμένα!... Βλέπεις τί ἐστὶ Καρβαγᾶν;...

Μου όμοιάζει κατὰ πάντα, μόνον ότι έχει περισσότερον τὴν ἐπιστήμην του καὶ δὲν εἰξεύρω κἀτι τι ἀκόμη, τὸ όποῖον ἐπῆρεν ἀπὸ τὴν μητέρα του...

— Μεγάλην καρδίαν, εἶπον ἐγὼ προσέθηκεν ὁ Μαλεζῶ.

Ὁ δῆμαρχος κλίνας τὴν κεφαλὴν ἐψιθύρισεν.

— Ἴσως αὐτοῦ ἐγκείται ὅλη του ἡ δύναμις. Ἐγὼ τοὺς ἔλεγα: ὁ Γεώργιος θά μαι νικήσῃ. Ἄλλ' αὐτοὶ οἱ ἀνόητοι δὲν ἤθελον νὰ με πιστεύσουν' ὡς φαίνεται ἡ ἀγόρευσις του θὰ ἦτο ἀριστοῦργημα. Ἐκεῖνος ὁ πολυλογᾶς ὁ δικηγόρος ὅπου μου ἐστοίχισε καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω πόσα, δὲν ἀξίζει ἓνα λεπτόν. Τὰ ἐζάβωσεν ὁ ἄθλιος... καὶ ὁ Γεώργιός μου ὄλους τοὺς κατετρόπωσε... Ἄ! ἄ!! ἄ!!! Καρβαγὰν εἶνε αὐτός, δὲν εἶνε παῖζε, γέλασε!..

Καὶ ἔνευσεν ὑπερηφάνως. Δὲν ἤνοιξε δὲ πλέον τὸ στόμα του ἕως ὅτου ἐφθάσαμεν εἰς τὴν θύραν του. Τότε σύννους ἔλαβε τὸ κομβίον τοῦ ἐνδύματός μου καὶ μου εἶπε:

— Νὰ σου εἰπῶ, Μαλεζῶ, θέλεις νὰ τα συμβιβᾶσωμεν; Φέρε μού τον αὔριον τὸ πρῶτὸ τὸν υἱόν μου.

Καὶ πρὶν προφθᾶσω νὰ του εἰπῶ ἐνστασίν τινα, μὲ ἀπεχαιρέτισε καὶ εἰσήλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Θέλω καὶ ἐγὼ νὰ τον ἴδω τὸν πατέρα μου, εἶπεν ὁ Γεώργιος, ἀλλ' ὄχι εἰς τὴν οἰκίαν του, διότι μ' ἐδίωξε...

— Θὰ τοῦ το μὴνύσω.

Ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συμβολαιογράφου, ἔνθα ὡς γνωστὸν κατέλυεν ὁ Γεώργιος. Ἡ κυρία Μαλεζῶ κατέβη ἐσπυσεμένης τὰς βραχιμίδας τῆς κλίμακος ἀνὰ τέσσαρας, καὶ συνεχάρη ἀπὸ καρδίας τὸν νικηφόρον δικηγόρον.

Μετὰ τὸ φαγητὸν ὁ Γεώργιος ἀπεχώρησεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐκοιμήθη ὄλην νύκτα ὕπνον νικητοῦ. Ἠγέρθη δὲ περὶ τὴν μεσημβρίαν.

Ὁ Μαλεζῶ ἐλθὼν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Γεωργίου εἶπε πρὸς αὐτὸν μετὰ τὰς συνήθεις φιλοφρονήσεις:

— Γεώργιε ἔλα γρήγορα εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

Κατέβη ὁ Γεώργιος εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ συμβολαιογράφου καὶ εὔρε τὸν πατέρα του καθήμενον παρὰ τὴν ἐστίαν καὶ ἀναμένοντα, τῷ ἐφάνη πολὺ παρηλλαγμένος καὶ καταβεβλημένος. Ὁ Μαλεζῶ ἔλαβε διάφορα ἔγγραφα καὶ ἐξῆλθε καταλιπὼν μόνους τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱόν.

— Γεώργιε! εἶπεν ὁ Καρβαγὰν ἐγειρόμενος καὶ τείνων πρὸς αὐτὸν τὴν δεξιάν.

Ὁ Γεώργιος ἔψαυσε τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς του μετὰ ψυχρότητος, παρεκάλεσε τὸν πατέρα του νὰ καθίσῃ, αὐτὸς δὲ ἐστάθη ὄρθιος ἐνώπιόν του.

— Θέλεις νὰ λησμονηθοῦν ὅλα τὰ πάντα; ἠρώτησεν ὁ δῆμαρχος ἐνδοιάζων. Βλέπεις ἐγὼ ἔρχομαι πρῶτος... Ἐπταῖσα πολὺ καὶ τὸ ὁμολογῶ, ἀλλὰ καὶ σὺ πάλιν ἐφέρθῃς πρὸς ἐμὲ πολὺ σκληρός.

— Πατέρα μου, δὲν ἐξαρτᾶται ἐξ ἐμοῦ

καὶ μόνον νὰ λησμονηθοῦν. Δὲν εἶμαι μόνος μου, εἶνε καὶ οἱ...

— Οἱ ἄνθρωποι τοῦ πύργου, ἐγρύλλισεν ὁ Καρβαγὰν τείνων τὴν πυγμὴν του πρὸς τὸν λόφον. Καὶ τί ὀνειρεύονται ἀκόμη; Σὺ τοὺς ἐξησφάλισες τὸν θοιάμβόν των. Εἶνε νικηταὶ!... Θέλουν τάχα νὰ ὑπάγω νὰ τοὺς προσφέρω καὶ τὴν ὑποταγὴν μου;

Καὶ ἀνακαγχάσας φρικωδῶς, εἶπε:

— Ἄχ! καὶ νὰ μὴ σε εἶχαν!..

Καὶ μεταβαλὼν τόνον φωνῆς προσέθηκεν:

— Ὑποθέτω ὅτι θὰ ἀποδείξουν καὶ αὐτοὶ τὴν εὐγνωμοσύνην των.

Ὁ Γεώργιος δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐρυθριάσῃ καὶ εἶπε:

— Πατέρα μου, ἐγὼ τίποτε δὲν περιμένω ἀπὸ κανένα.

— Οὐδὲ ἀπὸ τὴν ὠραίαν Ἀντωνίαν; Αὐτὴ θὰ ἦτο τέρας ἀχαριστίας, ἂν μεθ' ὅσα κατάρθωσες χάριν αὐτῆς δὲν σε ἠγάπα!

— Μελετῶ νὰ φύγω τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα, εἶπεν ὁ Γεώργιος τραχέως, καὶ θὰ λείψω πολὺ.

— Ἄ! ἄ! καὶ θὰ σ' ἀφήσουν νὰ φύγῃς;... Πραγματικῶς, διατὶ νὰ σε ἐμποδίσουν; Τώρα πλέον δὲν ἔχουν τὴν ἀνάγκην σου, τὸν ἔσωσες τὸν κληρονόμον τοῦ ὀνόματός των, καὶ του ἔδωσες καὶ τὰ χρήματά σου! Τί περισσότερον περιμένουν ἀπὸ σέ; Θὰ εἶνε ὄχληρὰ ἡ παρουσία σου, παιδί μου, διότι θὰ σε βλέπουν καὶ θὰ ἐνθυμοῦνται τὸ καλὸν ὅπου τοὺς ἔκαμες. Βέβαια πάντοτε θὰ σε ἀγαποῦν, ἀλλὰ ἀπὸ μακρὰν... διότι θὰ τοὺς εἶνε εὐκολώτερον!..

— Μὰ, πατέρα μου!..

— Νὰ σου εἰπῶ, θέλεις νὰ μείνης; Ἐγὼ σου παραχωρῶ ὅλα μού τα φιλόδοξα ὄνειρα... Ἐδῶ σε ζεῖρουν ὄλοι τί ἀξίζεις, Γιωργάκη μου, καὶ εἰς τὰς προσχεῖς βουλευτικὰς ἐκλογὰς κανεὶς δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ σε ἀτενίσῃ. Θὰ γίνῃς κύριος τοῦ τόπου, θὰ γίνωμεν πανίσχυροι, παιδί μου... Ἐννοεῖς τί σκοποὺς ἔχω ἐγὼ διὰ τὸ μέλλον σου; φθάνει μόνον νὰ θελήσῃς... Καὶ νὰ ἰδῆς, θὰ δεῖξωμεν 'ς αὐτοὺς τοὺς ἀχαρίστους τί βαρύνει ἄνθρωπος σὰν καὶ σέ. Ἐλα, δός μου τὸ χέρι σου...

Ὁ νέος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν περίλυπος καὶ εἶπε:

— Σὺς εὐχαριστῶ, πατέρα μου, ἀλλ' ἐγὼ ἀπεφάσισα πλέον, καὶ δὲν μεταβάλλω γνώμην. Τὸ καλὸν μου εἶνε νὰ ἐκπατρισθῶ ἐπὶ τινα χρόνον.

— Καὶ λοιπὸν δὲν θέλεις νὰ δεχθῆς ἀπὸ ἐμὲ τίποτε;

Ὁ Γεώργιος ἠτένισε τὸν πατέρα του καὶ εἶπε:

— Ὅ,τι σὰς ζητήσῃ θὰ μοῦ το δώσετε.

— Μάλιστα. Λέγε νὰ ἀκούσω.

— Ἐνίκησα, ἀλλ' ἡ νίκη μου δὲν εἶνε τελεία. Ἠθῶσα τὸν Ῥοβέρτον Κλαϊρεφόν, τὸν ἀπέσπασα ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης. Ἄλλ' ὅμως δὲν ἐξήλειψα ἐντελῶς τὴν κληῖδα τὴν μαιίνουσαν τὴν

τιμὴν του. Δὲν ἔδειξα τὸν ἀληθινὸν ἔνοχον. Ἄν με βοηθήσετε νὰ τον ἀνακαλύψω, βεβαιωθῆτε ὅτι θὰ ἐξαλείψω ἐκ τῆς μνήμης μου πολλὰς δυσχερεστοὺς ἀναμνήσεις.

— Ἀπαράλλακτος ὁ χαρακτήρ μου! διανοήθη ὁ δῆμαρχος... Αὐτὸς δὲν χωρατεύει... Πρὸς τί νὰ του φέρω ἐμπόδια;... αὐτὸς ὅλα θὰ τα ἀνατρέψῃ!... Ἐπειτα δὲ εἶπε: Δὲν εἰμπορῶ νὰ σου εἰπῶ πρᾶγμα τὸ ὅποῖον δὲν εἰξεύρω. Τοῦτο μόνον εἰξεύρω ὅτι ὁ Τριχανέμις δὲν τολμᾷ πλέον νὰ κωνηγήσῃ τὴν νύκτα εἰς τὸν λόφον, καὶ ὁ Πορτουᾶς ἔμεινεν ὁ μισός. Ὁ λόφος ἔχει κἀτι τι μυστικόν... Ἐκεῖ πρέπει νὰ ὑπάγῃς νὰ εὔρης ὅ τι ζητεῖς.

— Εὐχαριστῶ, πατέρα μου, θὰ ὑπάγω.

Ἐδωκαν τὰς χεῖρας καὶ ὁ δῆμαρχος ἀπῆλθε.

Περὶ τὴν τρίτην ὥραν ἦλθεν ὁ Ῥοβέρτος νὰ παραλάβῃ τὸν Γεώργιον, διότι οἱ ἐν τῷ πύργῳ ἐθαύμαζον διατὶ νὰ μὴ ἔλθῃ; Ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἰδίως ἦτο ἄνω κάτω.

Πρῶτος ὁ κύων διὰ τῶν ὑλακῶν του ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξιν τῶν δύο νέων.

— Μὰ γὰρ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί μοῦ ἔγινες, παιδάκι μου; ἀνεφώνησεν ἡ θεία Ἰσαβέλλα, καὶ ἐγερθεῖσα συνέλαβε τὸν Γεώργιον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν της, καὶ ἐπέθηκε καὶ ἐπὶ τῶν δύο παρειῶν του δύο ἠχηρότατα φιλήματα. Παιδάκι μου, ἐλάφρωσεν ἡ καρδιά μου!..

Ὁ Γεώργιος προσέκλινεν ἀξιοπρεπῶς πρὸ τῆς δεσποινίδος Κλαϊρεφόν, ὁ δὲ μαρκήσιος νῆχαρίστησε διὰ συγκινητικῶν λόγων τὸν ὑπερασπιστὴν τοῦ υἱοῦ του.

Ὁ Γεώργιος ἀνεξήτησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν Κροϊμενίλ, ἀλλ' αὐτὸς εἶχεν ἀπέλθῃ τὴν πρωτὴν εἰς τὴν θέσιν του. Ἐμείνε δὲ νὰ δειπνήσῃ ἐν τῷ πύργῳ, ἀλλ' ἦτο καθ' ὑπερβολὴν σιωπηλὸς καὶ περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ἠγέρθη ἐν ἀπέλθῃ. Ὁ Ῥοβέρτος προσηνέχθη νὰ τον συνοδεύσῃ μέχρι τῆς μικρᾶς θύρας τοῦ κήπου.

— Μὰ τί νὰ ἔχῃ ἀπόψε ὁ Γεώργιος; ἠρώτησεν ἡ θεία τὴν Ἀντωνίαν, τὸν βλέπω σὰν παγωμένον... Ἐνα λόγον δὲν εἰμπορέσαμε νὰ του πάρωμεν ἀπόψε ἀπὸ τὸ στόμα... Τὸ παρετήρησες, Ἀντωνίτσα μου;...

— Ὅχι, θείτσα μου;

— Ἄμ' σὺ δὲν βλέπεις τίποτε!

Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ, πίσσα, καὶ ὁ Ῥοβέρτος ἐζήτησε παρὰ τοῦ γηραιοῦ Βερνάρδου νὰ φέρῃ φανάριον.

Ὁ γηραιὸς θεράπων ἔνευσε τεταραγμένος καὶ εἶπε:

— Ἄν ἀγαπάτε, νὰ σας συνοδεύσω, κύριε. Μὲ τέτοια νύκτα δὲν εἶνε καλὸν νὰ γυρίζῃ κανεὶς ἔξω.

— Καὶ διατὶ; ἠρώτησεν ὁ Γεώργιος,

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς συμφορᾶς ἐκείνης, ὅλη ἡ περιοχὴ τοῦ Μεγάλου Πηλωρυχείου ἐγένεσε φαντάσματα!... Ὅλην νύκτα γίνονται πράγματα τὰ ὅποια εἶνε καλλίτερα νὰ μὴ τα ἰδῆ κανεὶς.

— "Ελα δά, γεροξεκουτιάρη, εἶπεν ὁ 'Ροβέρτος, παραμύθια κανενὸς φοβιτσιάρη καὶ κανενὸς μεθύστακα... Μείνε ἡσυχος καὶ δὲν φοβοῦμαι ἐγὼ ἀπ' αὐτά.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Αἱ σκέψεις αὐτοῦ διεκόπησαν ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Πιεδούση, ὅστις εἶχεν ἤδη ἀποκαταστῆ ἐκ νέου μαῦρος.

Ὁ δεξιὸς πράκτωρ ἀπηλλάγη ταχέως τοῦ Κάμπρεμερ, ἀφοῦ ὑπεσχέθη αὐτῷ θαύματα ἐκ τῆς μεσολαβήσεως τοῦ γέροντος Βινέ.

"Ἐλαβεν ἀμαξαν, ἥτις ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸ βουλευτῆριον, εἰσέδυ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐκεῖθεν δέ, διὰ σειρᾶς τεχνιέντων περιστροφῶν, εἰς τὸ ἐνδιαίτημα τοῦ Ναβάβ.

"Ἐφερε πάντοτε ἐν τῷ θυλακίῳ του τὴν κλεῖδα τοῦ ἐνδιαιτήματος τούτου, ἵνα δὲ μὴ ἀνησυχῆσῃ ἀνωφελῶς τὸν κύριον Λεκόκ, μετέβη κατ' εὐθείαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μετεμφίσεως, καὶ ἐκεῖ προέβη εἰς ταχεῖαν καὶ τελείαν μεταμόρφωσιν.

Μετὰ παρέλευσιν εἴκοσι λεπτῶν ἦτο ἔτοιμος νὰ συνοδεύσῃ πανταχόσε τὸν ἀρχοντα τῆς Βαχώρας, καὶ εἰσῆρχετο ἡρέμα ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ κύριος Λεκόκ.

— Λοιπόν! ἀρχηγέ, εἶδατε τὸν ἀνθρωπὸν μου καὶ ἐδικάσατε τὰ χαρτιά του. Ἡ δουλειὰ δὲν εἶνε φανερή; ἀνέκραξεν ὁ Πιεδούσης.

— Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶνε φανερόν, εἶνε ὅτι ἡ κόρη του ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν Ὁ-Σολιβάν, καὶ ὅτι τοῦ τὴν ἤρπασαν. Αὐτὰ εἶνε ὅλα.

— Αὐτὰ εἶνε ὅλα γὰρ τώρα, ὅταν ὅμως μάθωμε ποιὸς ἔκαμε τὴν πράξιν δὲν θὰ εἶμεθα μακρὰ ἀπὸ τὸν σκοπὸν μας.

— Καὶ πῶς θὰ τὸν μάθωμεν;

— Νά τα! Μὰ τὴν πίστι μου, μοῦ φαίνεται πῶς τὸ 'ξέρω ἀπὸ τώρα. Δὲν θὰ μοῦ βγάλουν ποτὲ ἀπὸ τὸν νοῦ μου πῶς δὲν εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Τολβιάκ.

— Εἶνε ἡ ἰδέα σου, ἴσως καὶ ἡ ἰδική μου, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε μία βεβαιότης.

— Καὶ ποῖος λοιπὸν θέλετε νὰ εἶνε, ἀρχηγέ. Μήπως εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ὁ Τολβιάκ κάνει αὐταῖς ταῖς δουλειαῖς; Μήπως δὲν πιστεύετε πῶς αὐτὸς ἔβαλε καὶ ἀρπαξάν τὸν βουβὸν μὲ τὴν ἀμαξαν, ὅπως ἀρπαξάν χθὲς καὶ τὴν κόρη τοῦ Κάμπρεμερ; Ἡ τέχνη αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε νὰ ἀρπάξῃ. Καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, 'ξέρετε καλά, πῶς προχθὲς μούφυγε

ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ Ὁρλεάν, καὶ πῶς ἀρπαξάν τὴν μικρὴ κ' ἔφυγαν ἀπὸ τὸ προάστειο τῆς Ἰταλίας. Ὁ Τολβιάκ πρέπει νὰ κάθεται ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος, εἰς τὰ περιχώρα ἢ καὶ περὶ μακρὰ. Χωρὶς νὰ λογαριάσωμε πῶς ἡ ὑπρέτρια τῆς σκοτωμένης Ἰγγλέζας ἔφυγε μὲ τὴν ἴδια ἀμαξοστοιχίαν ποῦ ἔφυγε καὶ αὐτός. Αὐτὸ εἶνε μὲ ἀπόδειξις, μοῦ φαίνεται, καὶ δὲν θὰ παραξενευθῶ ἀν μάθω πῶς αὐτὴ ἦταν ἡ μεγάλη κυρία, ποῦ ἦλθε νὰ ζητήσῃ τὴν μικρὴ.

— Ὅ,τι μοῦ λέγεις, τὸ ἐσυλλογίσθην, καὶ ἔχω βεβαίαν ἀπόφασιν νὰ ἐνεργήσω ὡς νὰ ἐμαντεύσασιν ἀκριβῶς. Ἐσχημάτισα τὸ σχέδιόν μου καὶ ἠμπορεῖ αὐριον ἀκόμη νὰ τὸ βάλωμεν εἰς ἐνέργειαν. Δι' αὐτὸ θ' ἀποφασίσω ἀπίψε, ἀφοῦ ἰδῶ τὸν Τολβιάκ, ὁ ὅποιος πρέπει νὰ εἶνε εἰς τὸ Μελόδραμα, καὶ θὰ ἔλθῃ εἰς τὸ θεωρεῖόν μου νὰ μοῦ δώσῃ εἰδήσεις διὰ τὰς ἐρεῦνας, τὰς ὁποίας ἤρχισεν ὁ κύριος Χόλτζ, τὸν ὅποιον μοῦ ἐσύστησεν ὡς πράκτορα. Ἀπὸ τὴν ὀμιλίαν του θὰ ὀδηγηθῶ καὶ θὰ λάβω μίαν ἀπόφασιν, καὶ ἀν μοῦ εἴπῃ τίποτε ἀπὸ αὐτά, τὰ ὅποια μαντεύω, ἠμπορεῖς νὰ ἐτοιμασθῆς διὰ νὰ κάμῃς μαζὶ μου ταξείδιον ὀλίγων ἡμερῶν.

— Διὰ ποῦ, ἀρχηγέ;

— Θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ μετὰ τὴν πράστασιν. Ἄς πηγαίνωμεν, διότι ὁ Τολβιάκ θ' ἀνητυχῇ.

ΚΗ'

Τὸ Νέον Μελόδραμα εὐρίσκεται πρὸ τῆς θύρας τοῦ «Μεγάλου Ξενοδοχείου», ὁ δὲ κύριος Λεκόκ μετέβη εἰς αὐτὸ πεζῇ, πρὸς μεγίστην διασκέδασιν τῶν κατοίκων τοῦ βουλευτῆριου.

Ἡ ἐσθῆς καὶ τὸ σαρίκιόν του προὔξεν ἠσαν αὐτῷ τὴν δυσαρέσκειαν νὰ τὸν παρατηρήσουν πολὺ, μάλιστα δὲ καὶ νὰ τὸν παρακολουθήσουν.

Ἦτο ὅμως εἰθισμένος εἰς τὰς μικρὰς ταύτας ἐκδηλώσεις καὶ οὐδόλως ἀνησυχῆσεν.

Ὁ Πιεδούσης, καὶ αὐτὸς ἐπίσης, οὐδόλως ἐταράχθη, καίτοι παρατηρήσας ἐντὸς τοῦ πλήθους πολλὰ γνωστὰ πρόσωπα.

Τὸ ἰδικόν του εἶχε καταστῆ ἀγνώριστον ὑπὸ τὴν βαφήν, δι' ἧς εἶχεν ἀπαλείψει αὐτό, οὐδεὶς δὲ ἠδύνατο νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι ὁ ὠραῖος ἐκεῖνος μαῦρος ἐκέτης ἐγεννήθη εἰς Παντέν, πλησίον τῶν Παρισίων.

Ὅθεν ὁ Πιεδούσης οὐδόλως ἐφοβεῖτο τὰς ἀπροόπτους συναντήσεις, καὶ ἐν τούτοις, μικρὸν ἀφοῦ διέβη τὴν γωνίαν τῆς πλατείας, προετοιμαζέτο δι' αὐτὸν ἐκπληξίς δυναμένη νὰ τὸν ταράξῃ.

Ἐπὶ τῆς πρώτης σειρᾶς τῶν περιέργων, οἵτινες συνωθούντο κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ κυρίου του, εἶδεν αἰφνης ἐμφανιζομένους τὸν Γιάννην Γκαλουπιὰν μετὰ τῆς συζύγου του.

Ὁ Πιεδούσης παρετήρησεν αὐτοὺς διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ εἶδεν ὅτι ὠθοῦντο διὰ τοῦ ἀγκῶνος, καὶ ἀντήλασ-

σον χαμηλῇ τῇ φωνῇ λόγου ἐσπευσμένους.

Ὁδεμίαν ἄλλως τε προσοχὴν ἐδίδον εἰς αὐτόν, μηδὲ ὡς ὑποπτεύοντες ὅτι ὁ μέλας οὗτος Ἰνδός, ὅπως οἱ ἀνθρακες, οὐκ παλοῦσιν, ἦτο ὁ ἴδιος ἐκεῖνος, ὅστις ἐπλήρωσεν αὐτοὺς νὰ πῶσιν ἐν τῷ καφφενεῳ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ.

Τοσοῦτον ἐκινήθη ἡ περιέργειά του ἐκ τῆς στάσεως αὐτῶν, ὥστε διηρώτησεν ἑαυτὸν ἐὰν ἤρμοζε νὰ τοὺς πλησιάσῃ καὶ νὰ ἐρωτήσῃ αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου, ὅπερ τοσοῦτον ζωηρῶς τοὺς ἀπησχόλει.

Ἐν τούτοις δὲν ἐβράδυνε ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι παρόμοιον διάβημα, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἔφερον ἐνδυμασίαν, καὶ μὲ τὸν Ἀφρικανικὸν τοῦ προσώπου τοῦ δέρμα, παρουσίαζε σπουδαῖα προσκόμματα, χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει ὅτι οἱ δύο Ὁθερνοὶ οὐδόλως ἠθελον συγκατατεθῆ νὰ τιμῆσασιν ἕνα ξένον διὰ τῶν ἐκμυστηρεύσεών των.

Ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ διαβῇ τὴν θύραν τοῦ θεάτρου, ἀφοῦ ὅμως ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τῶν συζύγων Γκαλουπιὰ, οἵτινες εἶχον μείνει παρὰ τὴν ἀναβάθραν.

Εἶδεν ὅτι ἡ Γιαννέττα ἤρχισε νὰ κινῆται καὶ νὰ χειρονομῇ, ὅτι ὁ Γιάννης προσεπάθει νὰ τὴν καθησυχάσῃ, καὶ ἔτι, ἐπὶ τέλους, ἠτοιμαζόντο ν' ἀπέλθωσιν ὅπως εἶχον ἔλθει.

Μετὰ κόπου καὶ μετὰ λύπης ὅμως ἠκολούθησε σιωπηλῶς τὸν κύριόν του, ἀνερχόμενον τὴν μεγάλην κλίμακα.

Ὁ Ναβάβ εἶχεν ἐνοικιάσει πρώτης σειρᾶς θεωρεῖον, καθ' ἣν δὲ στιγμὴν εἰσῆρχετο ἐν τῷ θεάτρῳ, τὸ παραπέτασμα ὑψοῦτο διὰ τὴν τετάρτην πρᾶξιν τῶν Οὐγενότων.

Ἡ ὑλόγουν τὰ ἐγχειρίδια, οἱ δὲ ἦχοι τῆς θαυμασίας καὶ τεραστίας ὀρχήστρας ἐποίουν τὴν αἴθουσαν νὰ τρέμῃ.

Οἱ θεαταί, συγκεκινημένοι ἐκ τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐκείνης μελωδίας, δὲν ἐστράφησαν ἵνα ἴδωσιν τὸν Ναβάβ, ὅστις ἠδυνήθη νὰ καθῆσῃ ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθίου τοῦ θεωρείου του, χωρὶς νὰ προσελκύσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὴν προσοχὴν των.

Ἐπωφελήθη τὴν ἀνάπαυλαν ταύτην, ἣν ἐχορήγουν αὐτῷ τὰ δίοπτρα, ἵνα παρατηρήσῃ τὴν αἴθουσαν, δὲν ἐβράδυνε μάλιστα ν' ἀνακαλύψῃ, καθήμενος ἐπὶ τῶν ἑδρῶν τῆς πλατείας, τὸν Τολβιάκ καὶ τὴν ὠραίαν Δίσευ.

Ἡ Ἀραβέλα ἐφόρει κομψοτάτην ἐνδυμασίαν μετ' ὠραίων ἀδαμάντων, ὁ Τολβιάκ ἦτο ἐνδεδυμένος ἀνελλιπῶς, ὡς ἀνθρώπος τῆς καλῆς κοινωνίας.

Ἐφαίνοντο, ἄλλως τε, μετρίως γεύμενοι τῆς ἀξιοθαυμάστου μουσικῆς τοῦ Μάγερβερ, διότι συνωμίλουν μεταξὺ των μετὰ τινος ζωηρότητος.

Ὁ κύριος Λεκόκ, ἤκουε καὶ αὐτὸς ὀγώτερον τὸν χορὸν ᾄδοντα τὴν προσεχῆ τῶν Οὐγενότων σφαγὴν, διότι παρετήρει τὴν Ἀγγλίδαν καὶ τὸν συνοδεύοντα αὐτήν.

Δι' αὐτόν, τὸ μελόδραμα ἦτο ἐπὶ τῶν ἑδρῶν τῆς πλατείας καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῆς σκην-

νης, διότι ὄσφ περισσότερον ἐσκέπτετο, τόσφ περισσότερον ἐδραίουτο ἢ πεποίθησις αὐτοῦ, ὅτι ἡ ὑπόθεσις τῆς κληρονομίας Ὁ-Σολιβάν συνεδέετο στενῶς μετὰ τοῦ κακουργήματος τῆς ὁδοῦ Ἀραβλέτ.

Ὁ Πιεδούσης, εὐθύς ὡς ῥάβδος ἐβένου, καὶ ἀκίνητος ὡς ἀγαλμα, ἴστατο εἰς τὸ βάθος τοῦ θεωρείου, ἐγγὺς ὅμως τοῦ κυρίου αὐτοῦ, ἵνα τῷ ὀμιλῇ χαμηλοφώνως, χωρὶς ν' ἀκούηται ἀπὸ τὰ γειτονικὰ θεωρεῖα.

— Ὁ Τολβιάκ δὲν μὲ εἶδεν ἀκόμη, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ γέρον Λεκὸκ. Ἄν ἐγνώριζεν ὅτι τὸν παρατηρῶ δὲν θὰ ἐφλυᾶρει τόσον μὲ αὐτὴν τὴν νέκν. Τί σπουδαῖον τάχα νὰ τῆς διηγήται; Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ διηγήται πράγματα, τὰ ὅποια ἔχουν σχέσις πρὸς τὴν κληρονομίαν, διότι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ἀκόμη ὅτι δὲν ἐνεργεῖ δι' ἴδιον λοχαριασμόν, εἶνε ὅμως φανερόν ὅτι ἔχει χρηματικὸν συμφέρον νὰ ἐπανεύρῃ τὸν κληρονομόν, ἢ δὲ Ἀραβέλα πρόπει νὰ εἶνε σύντροφος αὐτοῦ. Μετ' ὀλίγον θὰ μὲ ἴδωσι, κατὰ δὲ τὸ διάλειμμα θὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Ἐν τούτοις, ὁ χορὸς ἔψαλλε τὰς τελευταίας συμφωνίας τῆς εὐλογίας τῶν ἐγχειριδίων, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ἡχηρῶν ἤχων τῶν ὀργάνων τῆς ὀρχήστρας.

Ὁ Πιεδούσης ἐπωφελήθη τῆς ἀρμονικῆς ταύτης καταιγίδος, ἵνα εἴπῃ εἰς τὸν κύριόν του :

— Ὑπάρχουν ἴσως νέα, ἀρχηγέ. Πρὸ ὀλίγου, ὅταν ἐπερνούσαμεν ἀπὸ τὴν πλατεῖαν εἶδα τὸν καρβουνιάρη μὲ τὴν γυναϊκά του, καὶ ἦσαν πολὺ ταραχμένοι.

— Πρέπει νὰ παρατηρήσῃς ἂν εἶνε ἀκόμη ἐκεῖ εἰς τὴν ἔξοδον, ἀπήντησε χωρὶς νὰ στραφῇ ὁ κύριος Λεκὸκ.

— Καὶ ἂν εἶνε;

— Νὰ μὲ συνοδεύσῃς ἕως τὸ ξενοδοχεῖον, νὰ μεταμφιεσθῇς ὀργήγωρα καὶ νὰ καταβῆς πάλιν διὰ νὰ προσπαθήσῃς νὰ τοὺς ἀνταμώσῃς. Ἄλλὰ σιώπα, διότι ὁ Τολβιάκ μὲ κυττάζει μὲ τὰ γυαλιὰ του, καὶ εἰτοιμάζεται νὰ μὲ χαιρετίσῃ. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἰδῇ ὅτι συνομιλοῦμεν.

Ὁ Πιεδούσης δὲν ἠνέφξε πλέον τὸ στόμα, καὶ ἀπεμακρύνθη.

Πράγματι ὁ Τολβιάκ, ἀφοῦ περιέστρεψε τὰ δίοπτρά του ἐντὸς τῆς αἰθούσης, παρετήρησε τὸν Ναβᾶβ, καὶ ἀμέσως ἔσπευσε νὰ καταβιβάσῃ τὰ δίοπτρα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ ν' ἀπευθύνῃ χαιρετίστον χαιρετισμὸν εἰς τὸν ἀρχοντα τῆς Βαχώρας.

Οὗτος παρετήρησε μάλιστα ὅτι ὤθει διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὴν παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτοῦ καθημένην ὠραϊάν Δίσνεῦ, καὶ ὅτι ἡ κομφῆ αὐτῆ κυρία ἀπῆντα εἰς τὴν εἰδοποίησιν ταύτην δι' ἐκπραστικῶν βλέμματός.

Ἀπέδωσε τὸν χαιρετισμὸν καὶ ἔλαβε τὴν ἀσιατικωτέραν στάσιν του, δηλαδὴ ὅσον ἠδυνήθη σοβαρὰν καὶ ἀπαθῆ, προσποιούμενος ὅτι ἀκροάζεται μετὰ προσοχῆς τὰς ὑπὸ τοῦ χοροῦ ἐκπεμπομένας ἀράς.

Παρετῆρει ἐν τούτοις διὰ τοῦ ἀκρου τοῦ ὀφθαλμοῦ πᾶν ὅ,τι συνέβαινεν ἐπὶ

τῶν ἐδρῶν τῆς πλατείας, ἐξεπλάγη δὲ ὅταν εἶδε τὸν κύριον Τολβιάκ δὲ Τιντσεβραὶ νὰ ἐγερθῇ τῆς θέσεώς του καὶ νὰ ἐξέλθῃ, ἀφήσας μόνην τὴν σύντροφόν του, ἥτις, ἄλλως τε, οὐδόλως ἐφάνη ἀνησυχήσασα ἐκ τῆς ἀναχωρήσεώς του.

— Ἐρχεται εἰς τὸ θεωρεῖόν μου, αὐτὸ εἶνε φανερόν, ἐσκέφθη ὁ κύριος Λεκὸκ. Λοιπὸν θὰ ἔχει κἄτι σπουδαῖον νὰ μοῦ εἴπῃ καὶ δὲν περιμένει τὸ τέλος τῆς πράξεως. Ὅθ τὸ μάθωμεν ἐντὸς ὀλίγου καὶ θὰ ὑποκριθῶμεν σοβαρῶς.

Οὐδὲν τούτων εἶδεν ὁ Πιεδούσης, ὅστις ἴστατο ἀκίνητος ἐν τῇ γωνίᾳ του.

Μετὰ τινα λεπτὰ ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ὁ κύριος Τολβιάκ εἰσῆλθεν ἠρέμα.

Ὁ Ναβᾶβ ὑπέδεχθη αὐτὸν μετὰ τῆς ἀβροφροσύνης πλήρους ἐξιοπρεπείας ἀρχοντος, ὃν ἀνησυχοῦσι κατὰ τὴν ὥραν τῆς διασκεδάσεώς του, καὶ ὅστις ἐν τούτοις ἐπιθυμεῖ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀβροφροσύνην του.

Ὁ ἀριγρευτὴς ἐκάθησεν ἀνέτως καὶ ἤρχισε, χωρὶς ποσῶς νὰ φανῇ ἀμνηχανῶν, διὰ τόνου εὐσταθοῦς, μικρὸν εἰσαγωγικὸν λόγον.

— Ἡ ἐξοχότης σας, θὰ μὲ συγχωρήσῃ, εἶπεν, ὅτι ἔρχομαι νὰ τὴν ἀνησυχίσω κατὰ τὸ διάστημα τῆς παραστάσεως. Ἐπεθύμουν ἀπολύτως νὰ σᾶς ὀμιλήσω ἀπόψε, καὶ ἐπειδὴ ἡ κυρία Ἀραβέλα πρόκειται ν' ἀποσυρθῇ πρὸ τοῦ τέλους τῆς παραστάσεως θὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὴν συνοδεύσω.

— Πῶς! ἠρώτησεν ὁ Ναβᾶβ προσποιούμενος ἐκπληξιν, ἡ κυρία Δίσνεῦ θέλει στερηθῇ οἰκειοθελῶς τῆς εὐχαριστήσεως ν' ἀκούσῃ μέχρι τέλους τὸ ἀριστούργημα αὐτό; Ἴδου τί θὰ εἴπῃ νὰ εἶνε τις κεκορησμένος ἠδυνῶν, τὰς ὁποίας οἱ ἀπλοῖκοι ξένοι, ὅπως ἐγώ, ἀπολαμβάνομεν μετ' εὐφροσύνης.

— Ἄλλὰ, μοὶ φαίνεται, ἐξοχώτατε, ἐπανέλαβε μειδιῶν ὁ Τολβιάκ, ὅτι ἔλλειψατε εἰς τὰ τρία τέταρτα τῆς παραστάσεως.

— Χωρὶς τὴν θέλησίν μου, σᾶς τὸ ὀρκίζομαι. Ἡμποδίσθη ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν ἐνὸς συμπατριώτου μου, ὁ ὁποῖος ἦλθεν ἀπόψε ἀπὸ τὰς Ἰνδίας καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε νὰ μοὶ δώσῃ ἐπιστολάς σπουδαίας τοῦ ἐν Βαχώρα ἐπιστάτου μου. Ἡ κυρία Δίσνεῦ ὅμως δὲν ἔχει βεβαίως τοὺς αὐτοὺς λόγους μὲ ἐμέ, καί...

— Ἐχει ἄλλους, Ἐξοχώτατε. Ἡ Ἀραβέλα εἶνε ὑποχρεωμένη ν' ἀναχωρήσῃ αὔριον λίαν πρῶτ' διὰ τὸ Λονδίνον, καὶ διὰ μίαν κυρίαν εἶνε σοβαρὰ ὑπόθεσις νὰ ἐγερθῇ εἰς τὰς ἑπτὰ τὸ πρῶτ'.

— Ἄ! κύριε, τί εἶδῃσιν μοῦ διδετε; Ἀπειλούμεθα τάχα νὰ χάσωμεν τόσφ ἀξιολάτρευτον πρόσωπον; Σκέπτεται τάχα νὰ μείνῃ διὰ παντός εἰς τὴν Ἀγγλίαν;

— Ὡ! καθόλου. Κάμνει ἀπλῆν ἐκδρομὴν, καὶ δὲν θὰ μείνῃ περισσότερον ἀπὸ μίαν ἐβδομάδα. Καί... μὲ παίρνει μαζύ της!

— Πῶς! ἀναχωρεῖτε καὶ ὑμεῖς ἐπίσης; Ἀκούω δύο κακὰς εἰδήσεις ταύτοχρόνως.

— Δὲν δύναται τις νὰ εἶνε ἀβροφρο-νέστερος, καὶ εἶμαι λίαν συγκεκινημένος ἐκ τῶν αἰσθημάτων τῆς λύπης, τὰ ὅποια μοὶ φανερώνετε. Σᾶς παρακαλῶ νὰ πιστεύσετε ὅτι ἠδυνάμην νὰ μὴ κάμω τὸ μικρὸν αὐτὸ ταξίδιον, καθόσον ἀποστρέφομαι τὸ Λονδίνον, ἀλλὰ τί μέσον νὰ μεταχειρισθῶ διὰ ν' ἀντιστῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ὠραίας γυναικῆς; Ἄλλως τε, ἔχω καὶ ἐγὼ μερικὰ συμφέροντα νὰ κανόνισω ἐκεῖ, εἰς τρόπον ὥστε δὲν θὰ κάμω μόνον ἀπλοῦν ταξίδιον. Ἐπιτρέψατέ μοι, λοιπὸν, ἐξοχώτατε, νὰ σᾶς εἴπω δύο λέξεις διὰ τὴν ὑπόθεσιν, τὴν ὁποίαν τόσον ἐκθύμως ἀνελάβατε, τῆς ἀναζητήσεως τῶν κληρονόμων τοῦ λοχαγοῦ Ὁ-Σολιβάν.

— Εἶνε εἰς καλὸν δρόμον, μοὶ φαίνεται, καὶ δὲν ἔχω παρὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω διὰ τὴν ἐκδουλεύσιν τὴν ὁποίαν μοὶ ἐκάματε νὰ μοὶ ἀποστείλετε τὸν πρᾶκτορα ἐκεῖνον.

— Τὸν εἶδον σήμερον. Δὲν ἐτόλμησε νὰ παρουσιασθῇ πρὸς ὑμᾶς, διότι τὰ πράγματα δὲν ἐβάδισαν ὅσον ἠλπίζε ταχέως. Εἶνε ἀνθρωπος εὐσυνειδήτος, καὶ ἔχει μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ κάμῃ τὸ καλλίτερον. Ἦλθε λοιπὸν νὰ μ' εὕρῃ διὰ νὰ μὲ παρακαλέσῃ νὰ σᾶς εἴπω ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον» πρὶν εὐρεθῇ εἰς θέσιν νὰ σᾶς φέρῃ θετικὰς ἀποδείξεις περὶ τοῦ κληρονόμου, τὸν ὅποιον ζητεῖτε.

— Καὶ νομίζει ὅτι τοῦ χρειάζεται ἀκόμη πολὺς καιρὸς;

— Εἰς τὴν ἐπιστροφήν μου θὰ εἶνε τελειωμένος.

— Τότε, θὰ μοὶ τὸν φέρετε σᾶς ὁ Ἰδιος; εἶπεν ὁ Ναβᾶβ παρατηρῶν ἀσκαρδαμυκτὶ τὸν μετ' αὐτοῦ συνδιαλεγόμενον.

— Ἡ θὰ σᾶς τὸν στείλω, ἀπήντησεν ἀταράχως ὁ Τολβιάκ. Εἶνε παράξενος ἀνθρωπος καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ εἶνε μόνος ὅταν ἔχη συνέντευξιν μὲ τοὺς πελάτας του. Ἄν ἀπηυθύνῃ πρὸς ἐμὲ αὐτὸ τὸ πρῶτ', τὸ ἔκαμε, διότι δὲν ἠθέλησε νὰ σᾶς ἐνοχλήσῃ εἰς ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν συνειθίζετε νὰ δέχεσθε. Ὅ ἀνεχώρησε λοιπὸν σήμερον μετὰ μεσημβρίαν διὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ ταξίδιον σχετιζόμενον μὲ τὰς ἐρεῦνας τὰς ὁποίας τὸν ἐπεφορτίσατε.

Ὁ Ναβᾶβ ἦτο ἔτοιμος νὰ ἐπιμείνῃ, καὶ τοι δὲ οἱ δύο συνδιαλεγόμενοι ὠμίλου χαμηλοφώνως, ὁ ψίθυρος ἐν τούτοις τῆς συνομιλίας αὐτῶν ἠνόχλει τοὺς γείτονάς των, καὶ σιωπῆ, ἐπανειλημμένως λεχθεῖσα, ὑπενθύμισεν αὐτοῖς ὅτι καὶ ὁ τόπος καὶ ἡ ὥρα ἦτο ἀκατάλληλος ἵνα διαπραγματευθῶσιν οἰανδήποτε ὑπόθεσιν.

Ὁ κύριος Τολβιάκ ἐζήτησε καὶ πάλιν συγγνώμην παρὰ τοῦ Ναβᾶβ, καὶ ἐξῆλθε τοῦ θεωρείου, ἀφοῦ εἶπεν εἰς τὸν εὐγενῆ φίλον του :

— Μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας, ἐξοχώτατε, θὰ ἰδωθῶμεν ἐκ νέου.

ΚΘ'

Οὐδόλως ἐπεχείρησεν ὁ κύριος Λεκὸκ νὰ κρατήσῃ τὸν Τολβιάκ.

Θά ἦτο ματαιοπονία, ἄλλως τε δὲ τὸ πρόσωπον ὅπερ ὑπεκρίνετο οὐδόλως ἐπέ-
τρεπεν αὐτῷ νὰ ἐπιμείνῃ.

Μεταμφιεζόμενος εἰς Ναβάβ, κατεδί-
κασεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀπάθειαν, τῷ ἦτο
δὲ ἀπηγορευμένον νὰ φαίνεται λίαν ἐν-
διαφερόμενος εἰς οἰανδήποτε χρηματικὴν
ὑπόθεσιν.

Ἔτι μᾶλλον, ὁ Τολβιάκ εἶπεν αὐτῷ
τόσα, ὅσα ἠδύναντο νὰ θέσωσιν εἰς ἐνέ-
ργειαν τὴν ὀξυδέρκειαν αὐτοῦ, καὶ νὰ δυ-
νηθῇ νὰ ἐξαγάγῃ συμπεράσματα.

Ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τῶν ἐδρῶν τῆς
πλατείας, ὑπολογίζων ὅτι ὁ Τολβιάκ θὰ
κατελάμβανε τὴν θέσιν του, παρετήρησεν
ὅμως ὅτι, ἡ ὠραία Δίσην εἶχε γίνεαι ἄ-
φαντος.

Καθ' ὃν καιρὸν ὁ κομψὸς ἱππότης αὐ-
τῆς ἀπεχαιρέτα τὸν ἄρχοντα τῆς Βαχώ-
ρας, αὐτὴ ἠγέρθη καὶ ἐγκατέλειπε τὴν
αἴθουσαν.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ Τολβιάκ
θὰ συνήντησεν αὐτὴν εἰς τὸν διάδρομον
καὶ θὰ τὴν ὠδήγησεν ἐκτὸς τοῦ θεάτρου.

Τοιαύτη σπουδὴ ὅπως ἀναχωρήσωσιν,
ἦτο ἀληθῶς ἔκτακτος.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι τὸ ζεῦγος δὲν ἦλθεν
εἰς τὸ Μελοδράμα ἢ διὰ νὰ χορηγήσῃ
τῷ Τολβιάκ τὴν πρόφασιν ὅπως ἀναγ-
εῖλῃ εἰς τὸν Ναβάβ τὴν βραδύτητα τῶν
ἐνεργειῶν τοῦ κυρίου Χόλτζ, καὶ ν' ἀνα-
χωρήσῃ κατόπι, χωρὶς νὰ περιμένη τὸν
εὐγενῆ φίλον του, τὸν ἄρχοντα Ἰνδόν.

Ἵτι πράγματι ἀνεχώρησεν, ἦτο ἐκτὸς
πάσης ἀμφιβολίας.

Οὐδόλως ἦτο ἀνόητος ὁ ἀνεργετικὸς
ὅπως προβάλλῃ ἀνωφελὲς ψεῦδος. Ἄλλ'
ὅτι θὰ μετέβαινε πραγματικῶς εἰς Λον-
δίνον, τοῦτο ἦτο ἥκιστα βέβαιον.

Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὁ κύριος
Λεκόκ εἶχεν ἤδη ὠρισμένην τινα ιδέαν,
ἣν προϋτίθετο νὰ διακοινώσῃ τῷ Πιε-
δούσῃ.

Διηρώτα μόνον ἑαυτὸν, ἐὰν ὄφειλε νὰ
μείνῃ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ θεάματος,
ὅπως λάβῃ καιρὸν νὰ μελετήσῃ τὴν ιδέαν
ταύτην, πρὶν δώσῃ τὰς διαταγὰς του εἰς
τὸν πιστὸν πράκτορά του, ἢ ἐὰν ὄφειλε
νὰ ἐξέλθῃ ἀμέσως, μὲ κίνδυνον νὰ συναν-
τήσῃ εἰς τὸ σκευοφυλάκιον τὸν Τολβιάκ,
ὅστις θὰ ἐξεπλήττετο, ὅτι ὁ ἄρχων Ζα-
φὲρ, ὁ διαβεβαιῶν ὅτι ἀγαπᾷ ἐμπαθῶς
τὴν μουσικὴν τῶν Οὐγενότων, δὲν εἶχε
τὴν ὑπομονὴν ν' ἀκούσῃ μέχρι τέλους
τὴν τετάρτην πράξιν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ ἠθοποιὸς
ἔλεγε :

Τοὺς ἀδελφούς μου θυσιάζουν. . .
ἀφες με, ἀφες με ν' ἀναχωρήσω.

ἽΟ πατὴρ τοῦ καταδίκου ἐξέλαβεν ἀρά-
γε τοὺς λόγους τούτους ὡς εἶδος εἰδοποι-
ήσεως ;

Τοῦτο εἶνε λίαν πιθανόν, διότι ἠγέρθη
ἀποτόμως καὶ λέγει χαμηλοφώνως τῷ
Πιεδούσῃ :

— Πηγαίνομεν. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι,
οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται εἰς κίνδυνον καὶ ἔ-
χουν τὴν ἀνάγκην μας. Δὲν πρέπει νὰ
τοὺς κάμνωμεν νὰ περιμένουν.

ἽΟ πράκτωρ οὐδὲν ἄλλο ἐπεθύμει ἢ ν'
ἀναχωρήσῃ.

Οὐδεμίαν κλίσιν ἠσθάνετο πρὸς τὰ με-
γάλα μελοδράματα, οὐδόλως δὲ διεσκέ-
δαζεν ἐν τῷ θεωρεῖῳ.

ἽΕπὶ πλέον ἐσκέπτετο πάντοτε τοὺς
συζύγους Γκαλουπιά, δὲν ἦτο δὲ ποσῶς
δυσηρεστημένος ἵνα βεβαιωθῇ ἂν παρεφύ-
λαττον ἀκόμη ἐν τῇ πλατείᾳ.

ἽΟθεν ἐπέδειξε μεγάλην σπουδὴν ἵνα
ἀκολουθήσῃ τὸν κύριόν του.

ἽΗ ἐξοδος τοῦ Ναβάβ ἐξετελέσθη ἄνευ
οὐδενὸς ἐπεισοδίου :

ἽΟ τε Τολβιάκ καὶ ἡ Ἀραβέλα ἀνεχώ-
ρησαν ἐσπευσμένως, καὶ δὲν εἶδεν αὐτοὺς
οὔτε ἐπὶ τῆς μεγάλης κλίμακος οὔτε πρὸ
τοῦ περιστύλου.

Καὶ οἱ Ὁθερνοὶ εἶχον ἐπίσης ἀπέλθει.

Μετὰ τινα λεπτά, ἀφοῦ ἐγκατέλειπε
τὸ θεάτρον ὁ ἄρχων τῆς Βαχώρας, εἰσήλ-
θεν εἰς τὸ ἐνδιαίτημά του καὶ εἶπε ζωη-
ρῶς πρὸς τὸν Πιεδούσῃ.

— Τώρα τὰ μαντεύω ὄλα. ἽΟ ἄθλιος
ἐπροδόθη.

— Λοιπὸν τί σὰς διηγήθηκε ; ἠρώτη-
σεν ὁ πράκτωρ, ὅστις ἀκροθιγῶς μόνον,
ἤκουσε τὴν ἐν τῷ θεωρεῖῳ συνδιάλεξιν.

— Μοὶ εἶπεν ὅτι ὁ κληρονόμος θὰ εὐ-
ρεθῇ μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας, διότι τοῦ χρειά-
ζονται ὀκτῶ ἡμέραι διὰ ν' ἀπαλλαγῇ μιᾶς
νεᾶς καὶ μιᾶς μικρῆς κόρης, αἱ ὅποιαὶ τὸν
ἐνοχλοῦν. Μοῦ εἶπεν ὅτι ἀναχωρεῖ αὐρὶον
διὰ τὴν Ἀγγλίαν, διότι, διὰ νὰ κατορ-
θῶσιν τοὺς σκοποὺς του, εἶνε ὑποχρεωμέ-
νος νὰ γείνη ἄφαντος διὰ μίαν ἐβδομάδα.
Δὲν θὰ ταξειδεύσῃ ὅμως, σοῦ τὸ ἐγγυῶ-
μαι. Ποῦ πηγαίνει ; Ἀκόμη δὲν τὸ ξέρω
καὶ πρέπει νὰ τὸ μάθω τὸ γρηγορώτερον,
διότι δὲν ἔχω οὔτε στιγμήν νὰ χάνω διὰ
νὰ σώσω τὴν δεσποινίδα Λεκόντ.

[ἽΕπιταὶ συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

— Μὲ εἶδατε φρικιάσαντα, ἐξηκολού-
θησεν, ὅταν κατὰ πρώτην φορὰν ἀπηγ-
γεῖλατε ἐνώπιόν μου τὸ ὄνομα : Χάρις
Βράδον, ἐνθυμείσθε ; ἽΗδη γνωρίζετε τὸ
διατί.

Καὶ ἀποτεινόμενος πάλιν πρὸς τὸν Ὁ-
ράτιον :

— Εἶπον καὶ πρὸς ὑμᾶς, ὡς τὸν μέλ-
λοντα σύζυγον τῆς δεσποινίδος Βράδον,
ὅτι ἐνδιαφέρεσθε νὰ πρρασταθῆτε εἰς τὴν
μετὰ τῆς Λαίδης Ζάνετ συνδιάλεξίν μου.
Γνωρίζετε ἤδη ὡσαύτως καὶ ὑμεῖς τὸ
διατί.

— ἽΗ γυνὴ αὕτη εἶνε αὐτόχρομα πα-
ράφρων, εἶπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, ἀλλὰ πᾶ-
σχει εἶδος παραφροσύνης, ἣτις ἐκπλήσσει,
ὅταν ἀκούσῃ τις νὰ ὀμιλῶσι περὶ ταύ-
της διὰ πρώτην φορὰν. Συνεπῶς ὀφείλο-
μεν, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, νὰ

κρατήσωμεν τὸ πρᾶγμα μυστικῶν ἀπὸ τῆς
Χάριτος.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ! εἶπεν ὁ
Ὁράτιος. ἽΗ Χάρις, καὶ μάλιστα ἐν ἡ
καταστάσει εὐρίσκεται ἤδη ἡ ὑγεία της,
δέον ν' ἀγνοῇ πάντα ταῦτα. Θὰ ἦτο μά-
λιστα καλόν, προσθέτω, νὰ προειδοποιη-
θῶσιν οἱ ὑπηρέται ὅπως παρακωλύσωσι
τὴν ἐνταῦθα εἴσοδον, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν
ἡ τυχοδιωκτικὴ αὕτη ἢ ἡ παράφρων αὕτη
ἐπειράτο νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ μέγαρον.

— Αὐτὸ θὰ γίνη τόρα ἀμέσως μάλι-
στα, εἶπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ. ἽΙούλιε, σή-
μανε σὲ παρακαλῶ τὸν κώδωνα... Τὸ μό-
νον ὅμως ὅπερ μ' ἐκπλήττει εἶνε ὅτι μοὶ
ἔλεγες ὁ ἴδιος εἰς τὴν ἐπιστολήν σου, ὅτι
ἐνδιαφέρεσο διὰ τὸ πρόσωπον αὐτό.

ἽΟ Ἵούλιος ἀπεκρίθη... ἀλλὰ χωρὶς νὰ
κρούσῃ τὸν κώδωνα.

— ἽΕνδιαφέρομαι πλέον ἢ ποτέ, εἶπεν,
ἣδη ὅτε εὐρίσκω ἐνταῦθα ἐγκατεστημέ-
νην τὴν δεσποινίδα Βράδον πλησίον σας.

— ἽΑγαπᾷς πάντοτε ν' ἀντιλέγῃς, ὡς
παιδίον, ἽΙούλιε. Αἱ ὀρέξεις καὶ αἱ ἀντι-
πάθειά σου ὑπερβαίνουν πᾶν ὄριον, ἀπὴν-
τησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ. Διατί δὲν ἐσήμα-
νες ;

— Δι' ἕνα σοβαρὸν λόγον, θεῖά μου.
Διότι δὲν τὸ ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἀκούσω νὰ
δώσετε διαταγὴν εἰς τοὺς ὑπηρέτας σας
νὰ κλείσωσι τὴν θύραν εἰς τὸ ἀτυχὲς ἐ-
κεῖνο πλάσιμα.

ἽΗ Λαίδη Ζάνετ ἐξετόξευσε κατὰ τοῦ
ἀνεψιοῦ της βλέμμα, ὅπερ σαφῶς ἐξέ-
φραζε τὴν σέβιν της, ὅτι ὁ ἀνεψιὸς της
προσέλαβεν ἐνώπιον τῆς θείας του ἐλευ-
θεριότητα καὶ θάρρος ἠκίστα ἀνεκτά.

— Δὲν πιστεύω νὰ ἐλπίζῃς ὅτι θὰ ἰδῶ
τὴν γυναικῆα ταύτην ; ἠρώτησε μετὰ τό-
νου παγερᾶς ἐκπλήξεως.

— Τοῦναντίον ἐλπίζω, ὅτι δὲν θ' ἀρ-
νηθῆτε νὰ τὴν ἰδῆτε, ἀπεκρίθη ἡσύχως
ὁ Ἵούλιος. Εἶχον ἐξέλθει ὅταν εἶχεν ἔλ-
θει νὰ μὲ ζητήσῃ. Πρέπει νὰ μάθω τί ἔ-
χει νὰ μοὶ εἴπῃ καὶ ἀπείρως ἐπεθύμουν νὰ
ἤκουα αὐτὴν παρούσης καὶ ὑμῶν. Ὅταν
ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν σας, ἣτις μοὶ ἐπέ-
τρεπε νὰ σὰς τὴν παρουσιάσω, τῇ ἔγραψα
ἀμέσως καὶ τῇ ἔδωκα συνέντευξιν ἐνταῦθα.

ἽΗ Λαίδη Ζάνετ ἀνύψωσε τοὺς μέλανας
ἐκφραστικωτάτους ὀφθαλμούς της μετὰ
σιγηλοῦ παραπόνου πρὸς τοὺς ἀναγλύ-
φους ἔρωτας καὶ τὰ ξυλουργήματα τῆς
ὀροφῆς τοῦ ἐστιατορίου.

— Καὶ πότε θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ
δεχθῶ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς κυρίας ταύτης ;
ἠρώτησε μετ' εἰρωνικῆς ὑποταγῆς.

— Σήμερον, ἀπεκρίθη ὁ ἀνεψιὸς της
μετ' ἀταράχου ὑπομονῆς.

— Ποῖαν ὥραν ;

ἽΟ Ἵούλιος συνεβουλεύθη τὸ ὥρολό-
γιόν του.

— ἽΕβράδυνε καὶ δέκα λεπτά, εἶπεν,
ἐπαναθέτων τὸ ὥρολόγιον εἰς τὸ θυλά-
κιόν του.

Τὴν αὕτην στιγμήν ἐνεφανίσθη ὑπη-
ρέτης, ὅστις ἐπλησίασε τὸν Ἵούλιον φέ-
ρων ἐντὸς ἀργυροῦ δίσκου ἐν ἐπισκεπτή-
ριον.

— Μία κυρία σας ζητεί, κύριε, είπεν. Ὁ Ἰούλιος ἔλαβε τὸ ἐπισκεπτήριον καὶ προσκλίνας τὸ ἔτεινε πρὸς τὴν θεῖαν του.

— Εἶνε ἐδῶ, είπεν εἰς αὐτήν, ἠπίως ὡς πάντοτε.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ προσέβλεψε τὸ ἐπισκεπτήριον... καὶ τὸ ἐσφενδόνισε περιφρονητικῶς κατὰ τοῦ ἀνεψιοῦ της.

— Δεσποινίς Βράδον! ἀνέκραξεν. Εἶνε ἔντυπον, δὲν ἀπατώμαι... ἔντυπον ἐπὶ τοῦ χάρτου. Ἰούλιε! ἡ ὑπομονή μου ἔχει τὰ ὅριά της. Ἄρνούμαι νὰ τὴν δεχθῶ!

Ὁ ὑπρέτης περιέμενε πάντοτε, οὐχὶ ὡς ἀνθρώπινον ὄν, αἰσθανόμενον ἐνδιαφέρον πρὸς τὰ πρὸ αὐτοῦ τελούμενα, ἀλλ' ὡς ἐπικρατεῖ παρὰ τοῖς θαλαμηπόλοις, οἵτινες δὲν εἶνε ἢ κινήτὰ ἀντικείμενα καλλιτεχνικῶς κατεσκευασμένα ὅπως κινῶνται πηγαινοερχόμενα τῇ ὠθήσει ἐλατήριου.

Ὁ Ἰούλιος ἔψαυσε τὸ κινήτριον ἐλατήριον, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸ αὐτόματον, ὅπερ ἔφερε τὸ ὄνομα Ἰάκωβος.

— Ποῦ εἶνε ἡ κυρία αὐτὴ τόρα; ἠρώτησεν.

— Εἰς τὸ ἐστιατόριον, κύριε.

— Καλῶς. Περιέμενε ἔξω ἕως οὐ σημάνω.

Αἱ κνήμαι τοῦ κινουμένου ἐπίπλου τὸ ἔφερον ἀθουρώτως ἐκτὸς τοῦ δωματίου. Ὁ Ἰούλιος ἐστράφη πρὸς τὴν θεῖαν του:

— Συγχωρήσατέ μοι, εἶπε, νὰ τολμήσω νὰ δώσω ἐπὶ παρουσίᾳ σας τὰς δεούσας διαταγὰς εἰς τὸν ὑπρέτην. Ἐπιθυμῶ σφόδρα νὰ μὴ ἀποφασίστητε τίποτε ἐν συναρπαγῇ καὶ σπουδῇ. Ἀπαρακινήτως φρονῶ ὅτι οφείλετε νὰ ἀκούσητε τί ἔχει νὰ σας εἴπῃ ἡ γυνὴ αὐτὴ.

Ὁ Ὁράτιος δίστατο ἐκ βάσεως πρὸς τὴν γνώμην τοῦ φίλου του.

— Αὐτὸ καὶ μόνον θὰ ἦτο ὕβρις διὰ τὴν Χάριτα, ἀνέκραξε μετὰ ζέσεως, ν' ἀκούσῃ αὐτὴν τὴν τρελλήν.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν εἰς ἔνδειξιν πλήρους ἐπιδοκιμασίας.

— Τὸ αὐτὸ φρονῶ καὶ ἐγώ, εἶπε σταυροῦσα ἐπὶ τοῦ στήθους της ἀποφασιστικῶς τὰς δύο ὠραίας χεῖρας της.

Ὁ Ἰούλιος ἀπεκρίθη ἐν πρώτοις πρὸς τὸν Ὁράτιον:

— Συγχωρήσατέ μοι, τῷ εἶπε κατ' οὐδὲν προτίθεμαι νὰ προσβάλω τὴν δεσποινίδα Βράδον ἢ νὰ τὴν ἀναμιξῶ κατ' ἐλάχιστον εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Προξένου, ἐξηκολούθησεν, ἀποτεινόμενος ἤδη πρὸς τὴν θεῖαν του, μνημονεύη, ἂν τὸ ἐνθυμῆσθε, τῆς διχογνωμίας τῶν ἰατρικῶν αὐθεντειῶν τοῦ Μαγγάιμ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀσθενοῦς των. Οἱ μὲν... μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἀρχίατρος... φρονούσιν ὅτι τὴν ἀνάκτησιν τῆς σωματικῆς υγείας παρ' αὐτῇ δὲν ἠκολούθησεν ἢ ἀνάκτησις τῆς υγείας καὶ τοῦ πνεύματος...

— Ἐν ἄλλαις λέξει, παρετήρησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, μία παράφρων εἶνε ἐντὸς τῆς οἰκίας μου καὶ ὑπάρχει ὁ φρονῶν ὅτι πρέπει νὰ τὴν ὑποδεχθῶ.

— Μὴ παραφερώμεθα, εἶπεν ἠπίως ὁ Ἰούλιος. Προκειμένων σοβαρῶν ὑποθέσεων ποτὲ δὲν πρέπει νὰ σπεύδωμεν εἰς τὰ ἀκρά. Ὁ Πρόξενος μὰς βεβαίως, κατὰ τὴν αὐθεντίαν τῶν ἰατρῶν, ὅτι ἡ γυνὴ αὐτὴ εἶνε πληρέστατα ἡσυχος καὶ ἀκίνδυνος. Ἐὰν δὲ πράγματι τυγχάνει ἐστερημένη τοῦ λογικοῦ της, τότε τὸ δυστυχὲς πλάσμα βεβαίως δικαιοῦται συμπαθείας καὶ οἴκτου καὶ οφείλομεν νὰ μεριμνήσωμεν περὶ αὐτοῦ. Ἐρωτήσατε τὴν ἀγαθὴν σας καρδίαν, ἀγαπητῆ μου θεῖα, ἐὰν δὲν θὰ ἦτο ὑψίστη σκληρότης ν' ἀποπέμψετε τὴν δυστυχῆ ταύτην γυναῖκα καὶ νὰ τὴν ρίψετε εἰς τοὺς πέντε δρόμους χωρὶς τοῦλάχιστον νὰ τὴν ἐξετάσητε ἐπιμελῶς προηγουμένως.

Τὸ αἶσθημα τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀγαθότητος ἔμφυτον εἰς τὴν Λαίδη Ζάνετ ἐξηγέρθη... ὄχι μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεώς της ἐν τούτοις, εἶνε ἀληθές, καὶ τὴν ἔκαμε νὰ δεχθῇ τὰς ὑπαγορεύσεις αὐτοῦ.

— Ὅ,τι λέγεις εἶνε ἀληθές; ὅ,τι λέγεις, Ἰούλιε, εἶπεν ἀλλάσσουσα στάσιν ἐπὶ τοῦ κινήτρου της καὶ προσβλέπουσα τὸν Ὁρατιον. Δὲν εἴσθε τῆς γνώμης μου; εἶπε στρεφομένη πρὸς τὸν τελευταῖον τοῦτον.

— Ἄγνωθ, ἀπεκρίθη ὁ Ὁράτιος μετὰ τόνου ἀνθρώπου ἀποφασισμένου μετὰ πείσματος νὰ μὴ ἀπαντήσῃ.

Ἄλλ' ἡ ὑπομονὴ τοῦ Ἰουλίου ἦτο ἀρκετὰ ἰσχυρά, ὅπως ὑπερνήκησεν τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην ταύτην.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ οἱ τρεῖς ἐνδιαφερόμεθα νὰ δώσωμεν ἐν πέρας εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Σὰς ἐρωτῶ, Λαίδη Ζάνετ, δὲν μὰς παρουσιάζεται ἡ εὐνοϊκωτέρα εὐκαιρία, ὅπως καταλήξωμεν εἰς τὴν λύσιν ἣν ἐπιζητοῦμεν; Ἰδοὺ ὅτι ἡ δεσποινίς Βράδον δὲν εὐρίσκεται εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην, δὲν εἶνε οὔτε ἐντὸς τῆς οἰκίας. Ἐὰν ἀφῆσωμεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρέλθῃ, τίς δύναται νὰ μὰς ἐξασφαλίσῃ κατὰ ἀπροόπτου ἰσως τινὸς ἐνδεχομένου σκανδαλοῦ ἐν τῷ μέλλοντι;

— Ἄς εἰσέλθῃ λοιπὸν ἡ γυνὴ αὐτὴ... ἀνέκραξεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, λαμβάνουσα τὸ σύνθημα αὐτῆ ὕψος τῆς φρικαλέας ἀβεβαίότητος. Ἀλλὰ τοῦλάχιστον, Ἰούλιε... πρὶν ἐπιστρέψῃ ἡ Χάρις... νὰ τελειώσωμεν. Τόρα θέλετε νὰ σημάνω;

I

Νεκρογεραία.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Ἰούλιος ἐσήμανε. — Δύναμαι νὰ διατάξω τὸν ὑπρέτην; ἠρώτησεν εὐσεβάτως τὴν θεῖαν του.

— Διάταξέ τον ὅ,τι θέλεις... καὶ νὰ τελειώσωμεν! ἀπήντησεν ὀργίλη ἡ γηραιὰ δέσποινα, βηματίζουσα ἐντὸς τῆς αἰθούσης ὅπως κατευνασθῆ.

Ὁ ὑπρέτης ἀπεσώθη, ἀφοῦ ἔλαβε τὴν διαταγὴν νὰ εἰσαγάγῃ τὴν ἐπισκέπτριαν. Ταῦτοχρόνως καὶ ὁ Ὁράτιος ἐβημάτιζε διασχιζὼν τὴν αἴθουσαν μετὰ τὴν προ-

φανῆ πρόθεσιν νὰ ἐξέλθῃ διὰ τῆς ἀντικρυνῆς θύρας.

— Θὰ ἐξέλθετε; ἀνέκραξεν ἡ Λαίδη Ζάνετ.

— Δὲν εὐρίσκω κανένα λόγον ὅπως μὲνῶ ἐνταῦθα, ἀπήντησε κακεντρεχῶς ὁ Ὁράτιος.

— Τότε μείνατε, ἀντεῖπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, διότι τὸ θέλω.

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε... ἰδοὺ μὲνῶ. Σὰς ὑπομιμνήσκω μόνον, προσέθηκε μετὰ πλείονος ἢ ἄλλοτε ἐπιμονῆς, ὅτι διχογνωμῶ ἐξ ὀλοκλήρου πρὸς τὸν Ἰούλιον. Κατὰ τὴν γνώμην μου, ἡ γυνὴ αὐτὴ δὲν ἔχει, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ, οὐδὲν ὅπως μὰς ζητήσῃ.

Ταχεῖα κινήσεις ἐρεθισμοῦ ἐξεδηλώθη πρῶτον ἤδη ἐπὶ τοῦ Ἰουλίου.

— Μὴ εἴσθε τόσο σκληρός, Ὁράτιε, τῷ εἶπε μετὰ ζωηρότητος. Ὅλαι αἱ γυναῖκες ἔχουν κατὰ τί νὰ μὰς ζητήσωσι.

Εἶχον πάντες συναθροισθῆ εἰς μικρὸν ὄμιλον χωρὶς νὰ παρατηρήσωσι τοῦτο ἐν τῇ ζέσει τῆς συζητήσεως, καὶ ἔστρεφον τὰ νῶτα πρὸς τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης.

Ἐλαφρὸς κρότος, παραχθεις ἐκ τῆς ἀνοιγοκλεισθείσης θύρας ἔκαμε καὶ τοὺς τρεῖς νὰ στραφῶσι ταῦτοχρόνως.

Εἰς τὸ διάκενον τῆς θύρας ἀνεφάνη νεαρὰ γυνή, μελανείμων ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν.

Ἀνύψωσε σιωπῶσα τὸν μέλανα πέπλον της καὶ ἀπεκάλυψεν ὠχρόν, τεταραγμένον καὶ τεθλιμμένον πρόσωπον.

[Ἔπειτα συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΑΘΝΗΣ

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Διήγημα

[συνέχεια]

B'

Ἐν τῇ ὁδῷ Varennes, ἐντὸς κομψοῦ ἀναπαυτηρίου, νέα γυνὴ εἰκοσιτετραετίας, ἀξιοσημειώτου καλλονῆς, ἐκάθητο ἡμιεγκλιμένη ἐπὶ ἀνακλιντροῦ. Ὄνειροπόλει εἰς τὴν χεῖρα ἐκράτει ἀνθοδέσμην ῥόδων, ἐνῶ εἰς τοὺς πόδας της ἐκάθητο ὠραῖον μικρὸν κυνάριον μέλαν, μετρίχως μακρὰς καὶ μεταξώδεις.

Κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔριπτε βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀπέναντί της ἐκκρεμοῦς. Ὅτε δὲ ὁ δείκτης ἔφθασεν εἰς τὴν πρώτην ὠραν, νέφος ἀνησυχίας διεχύθη αἴφνης ἐπὶ τοῦ χαριέντος προσώπου της καὶ ἠλλοίωσε τὴν γλυκεῖάν του ἔκφρασιν.

Ἡ δεσποινίς δὲ Βαλερὺ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ὁ συνταγματάρχης Λωρὲτ ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ ἡ ὦρα, καθ' ἣν καθ' ἐκάστην τὴν ἐπεσκέπτετο.

Ἡ δεσποινίς δὲ Βαλερὺ, θυγάτηρ τοῦ κόμητος δὲ Βαλερὺ, τοῦ ὁποίου ἡ εὐγένεια ἀνήρχετο μέχρι τῶν χρόνων τῶν Σταυροφοριῶν, ἠγάπα τὸν κύριον Κάρολον

Λωρέτ, και ἦτο μετ' αὐτοῦ μεμνηστευμένη. Ἄλλ' ὡς προείπομεν ὁ κ. Λωρέτ ἦτο συνταγματάρχης· εἶχε μάλιστα διοικήσει ἐν τάγμα κατὰ τὴν μάχην τοῦ Βατερλώ και ἐπί τινος ὥρας εἶχε φέρει τὸν τίτλον στρατηγοῦ κατὰ θέλησιν τοῦ Ναπολέοντος. Ἐκτὸς δὲ τούτων, κατεῖχε πᾶν ὅ,τι ἀποτελεῖ ἀληθῆ εὐγένειαν· τιμὴν ἱπποτικὴν, αἰσθήματα λεπτά, και πολυτιμώτατα προτερήματα πνεύματος και καρδίας.

Ὁ γάμος τοῦ συνταγματάρχου Καρόλου Λωρέτ και τῆς δεσποινίδος Λεωνίας δὲ Βαλερὺ ἐπρόκειτο μετ' ὀλίγον νὰ ἐορτασθῆ. Τούτου δὲ ἕνεκα, ὁ ἀδελφὸς τῆς Λεωνίας, διαμένων ἐν Γερμανίᾳ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως, εἶχεν ἐπιτύχει ἀδειαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους.

Ὁ κόμης Μάρκελλος δὲ Βαλερὺ ἐλάτρευε τὴν ἀδελφὴν του. Ὅθεν, μολοντί εἶχε προλήψει τινος τῆς τάξεώς του και ἐνόμιζε πρέπον νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐκπληξίν και τὴν δυσἀρεσκειάν του, ὅτε ἔμαθεν ὅτι ἡ ἀδελφὴ του ἤθελε νὰ συζευθῆ μετ' ἀνθρώπου κατωτέρας τάξεως, ἔδωκε μολαταῦτα τὴν συναίνεσίν του εἰς τὴν ἔνωσιν ταύτην, ἥτις ὑπέσχετο νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν εὐτυχίαν τῆς Λεωνίας.

Ἄλλως τε οἱ αὐτοὶ λόγοι οἵτινες εἶχον ὀρίσει τὴν ἐκλογὴν τῆς νεάνιδος, ἦσαν ἀρκετοὶ ὅπως πείσωσι τὸν νέον κόμητα νὰ τείνῃ τὴν χεῖρα εἰς ἀνθρωπὸν ἀνήκοντα εἰς τὰξιν τὴν ὁποίαν εἶχε συνηθίσει, ὡς ἐκ τῆς ἀνατροφῆς και τῶν σχέσεών του, νὰ θεωρῆ ὡς κατωτέραν τῆς ἰδικῆς του.

Ὁ πατὴρ τοῦ συνταγματάρχου εἶχε σώσει τὴν ζωὴν τοῦ κόμητος δὲ Βαλερὺ πατρὸς τοῦ Μάρκελλου και τῆς Λεωνίας· τὸν εἶχεν ὀδηγήσει ἐκτὸς τῆς Γαλλίας, κινδυνεύων νὰ κατηγορηθῆ ὁ ἴδιος ὡς προδότης τοῦ ἔθνους, ὅτε αἱ κεφαλαὶ τῶν εὐγενῶν εἶχον προγραφῆ.

Καὶ ὄχι τοῦτο μόνον· ἀλλὰ και χάρις εἰς τὴν ἀφοσίωσίν του κατορθώθη νὰ μείνῃ ἀνέπαφος ἡ περιουσία τῆς οἰκογενείας δὲ Βαλερὺ, και διεβίβασεν εἰς τὸν κόμητα, διαμένοντα τότε ἐν Ἰσπανίᾳ, χρηματικὰς ποσότητας ἀξιοσημειώτους. Ἐν Ἀνδαλουσίᾳ και ὁ Κάρολος Λωρέτ ἀπλοῦς ὑπολογαγὸς τότε εἶδε κατὰ πρῶτον τὴν δεσποινίδα δὲ Βαλερὺ.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἐκ τῆς ἐξορίας ὁ κόμης ἐπανέλαβε τὴν κυριότητα τῶν γαιῶν του και τοῦ πύργου τοῦ Πουατού. Δυστυχῶς ὅμως ἀπέθανε μετ' οὐ πολὺ. Ἄλλ' ἡ θυγάτηρ του τῷ εἶχεν ἐκμυστηρευθῆ τὸ αἰσθημα ὅπερ ἔτρεφε διὰ τὸν Κάρολον Λωρέτ, και εὐτυχῶς ὅτι ἠδύνατο νὰ ἀποδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του ὁ κόμης ὠνόμασε τὸν Κάρολον υἱόν του.

Ὡς προείπομεν, ἦτο μία μ. μ. και ὁ συνταγματάρχης Λωρέτ, τὸν ὁποῖον ἡ

κόρη ἀνέμενε ἀνυπομόνως, δὲν ἔφθανε. Τέλος θόρυβος βημάτων ἠκούσθη. Τὸ πρόσωπον τῆς νεάνιδος ἐφώτισθη και ἡ χαρὰ ἔλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Ἄλλ' ἀντὶ τοῦ συνταγματάρχου Καρόλου Λωρέτ, εἰσῆλθεν ὁ ἀδελφὸς τῆς κόμης δὲ Βαλερὺ.

Ὁ νέος ἦτο λίαν τεταραγμένος.

— Ἀδελφέ μου, φαίνεσαι στενοχωρημένος· τί ἔχεις; τὸν ἠρώτησεν ἡ κόρη μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Ἴδού, ἀπεκρίθη οὗτος σοβαρῶς, ὅτι μόλις ἔφθασα εἰς Παρισίους περιεπλάκην εἰς δυσἀρεστον ὑπόθεσιν.

— Τί ἔννοεῖς; ἠρώτησεν ἡ Λεωνία ἀνησυχῶς.

— Σήμερον εἰς τὰς τρεῖς μονομαχῶ.

— Μονομαχεῖς! ἀνέκραξεν ἡ κόρη ἀνορθουμένη πλήρης τρόμου.

— Ναί, μονομαχῶ.

— Ἀλλὰ διατί; με ποῖον;

— Μὲ ποῖον; ἀγνοῶ. Ἐλησμονήσαμεν νὰ γνωρισθῶμεν. Ἀλλὰ γνωρίζω ὅτι ὁ ἀντίπαλός μου εἶναι ἀξιωματικὸς τοῦ Βοναπάρτου.

— Ἀδελφέ μου, εἶπεν ἡ Λεωνία μετὸν γλυκεῖας ἐπιπληξέως, και πάλιν ἡ ζωηρότης σου και ἡ περκαφορά σου ἐπροξένησεν αὐτὰ· ἀλλὰ δὲν θὰ κτυπηθῆς, πρέπει...

— Ἀδύνατον, ἀδελφὴ μου. Εἰς τὸ καφενεῖον Φρασκάτη, ἐνώπιον εἴκοσι προσώπων, ὁ ἀνθρωπὸς οὗτος με ἀπεκάλεσεν ἀνανδρον!

— Καὶ δὲν ὑπέμεινες τοῦτο, κάλλιστα! ἀνέκραξεν ὑπερηφάνως ἡ Λεωνία· ἐζήτησες ἰκανοποίησιν;

— Εἰς τὴν ὕβριν ταύτην ἀπήντησα δι' ἐνὸς ῥαπισμάτου.

— Ἐχεις ἄδικον, Μάρκελλε· ἀντὶ νὰ κτυπήσῃς τὸν ἀντίπαλόν σου θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ ἀπαιτήσῃς νὰ σοὶ ζητήσῃ συγγνώμην. Τώρα ὁ προσβαλὼν ἔγεινε προσβληθεὶς· θὰ θελήσῃ νὰ ἐκδικηθῆ και πρέπει τὸ αἱμά σου ἢ τὸ ἰδικόν του νὰ βεῦσῃ...

— Τὸ ἀπαιτεῖ ἡ τιμὴ, ἀδελφὴ μου.

— Θλιβερὰ ἡ τιμὴ αὐτή, ἥτις ὠθεῖ τοὺς ἀνθρώπους νὰ βάρψωσι τὰς χεῖράς των εἰς τὸ αἷμα διὰ νὰ ἐκπλύνωσιν ὕδρεις, τὰς ὁποίας με ὀλίγην φρόνησιν και μετρίότητα θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποφύγωσιν.

Ὁ νέος ἐπρόσεξε πολὺ νὰ μὴ ὁμολογήσῃ εἰς τὴν ἀδελφὴν του ὅτι εἰς τὴν περίστασιν ταύτην αὐτὸς ἦτον ὁ αἷτιος. Ἡ συναίσθησις τοῦ ἀδίκου τὸν ἐκράτησεν. Ἐξῆλθε ὑποσχεθεὶς εἰς τὴν Λεωνίαν νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ μίαν ὥραν.

— Ἐως τότε θὰ ἴδω τὸν συνταγματάρχην, ἐσκέφθη ἡ νεανίς.

Ἄλλ' ὁ κόμης ἔμελλε νὰ λησμονήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

N. I. Δ.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πρῶτονται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις και τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Τὰ Ἀπόκριφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλλου Ζολὰ Δρ. 3 (3,30)

«Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτὰ και τὸ Κρασὶ», μυθιστορία Paul de Cook, μετὰφρασίς Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 1 [1,20]

Ποιήματα I. Γ. Τσακασιάνου Δρ. 3. (3,20)
Χρυσόδετα » 4

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιήθη ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετὰφρασίς Γ.Κ. Σφήκα λ. 50 [55]

«Μία ἡμέρα ἐν Μαδρίτᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάσσα, δραχ. 1,50 (1,60).

«Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ἐαβιὲ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δρ. 1,50 [1,70]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτο Σηκναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδελφὰ τοῦ συγγραφέως, ἐν τῇ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννητάρων». Τόμοι 2 Δρ. 5. [5,50]

«Αἱ Ἐθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκῶδες τόμους Δρ. 4 [4 4,50]

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cook μετὰφρασίς Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 2 [2,20]

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pouson-De-Terrail, τόμοι ὀγκῶδες 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βικτωρος Οὐγγῶ, μετὰφρασίς I. Κορασσοῦσα τόμοι 2) Δρ. 4 (4,30)

«Αἱ τίμαι γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Adeeme Achard Λεπτ. 75[90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιο: Παλίνης», μυθιστορία βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δραχ. 2 [2,20]

«Ἰπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2] Δρ. 4 [4,20]

«Κωμῳδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]

«Ὁ Γονζαλὲς Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστορία Δρ. 1,50 [1,70]

«Παλαιὰ Ἀμαρτία» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου Λεπτ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]

«Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Pouson - De - Terrail Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]

«Ἡ Σειρὴν», μυθιστορία Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπὲν Δρ. 1,50 [1,70]

«Ἑλληνικαὶ Σηκναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροσφερίου, μετὰφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [5,50]

«Αἰγυπτία Βασιλόπαις» μυθιστορία ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερς, μετὰφρασίς ὑπὸ Ε. Γαλά η, I. Κ. Δελιγιάννη και Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς) Δρ. 5,50 [6]

«Ἡ μυστηριώδης Συμμορία», μυθιστορία Mary Lafon Δρ. 2 [2,20]

«Ἡ Ναξία Μαρτιάνθη» μυθιστορία πρωτότυπον Δρ. 1,30 (1,50)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

μυθιστορία μετὰ εἰκόνων δραματικώτατον και μεγίστου ἐνδιαφέροντος, ἐμποιήσθη ἀισθησὶν ὅτε ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον ἐν Παρισίοις.